

PRÁVĚ DOVAŘENÍ

9

Ztraceni v čase

Všimli jste si, že na festivalu běží čas jinak? Lidi přijedou, Hronov je pohltnut a podivně zakrouží čas do spirály. Od semináře k představení, od představení k diskusi, od diskuse k vínu, pak na chvíli dopadnout, spánek (Kdo dnes spal více než hodinu?) a pořád dokola. První dva dny to takhle funguje, pak už se jednotlivé části začínají prolínat. Do semináře se míchá spánek, večer místo spánku víno anebo nějaký čistě soukromý seminář a tak pořád dokola.

V redakci Zpravodaje ubíhá čas ještě jinak. Plánuje se, plán se operativně mění, nikdo neví, jestli je A1, A2, B1 nebo kam vlastně patří. Úseky se dělí na to, co musím stihnout hned, co dnes a co stačí do zítřka. Případně čím nahradit to, co se nestihlo, nebo kdo mě odmítl. Naše noční rozhovory připomínají fantazírování zmatených Donů Quijotů, kteří se marně snaží bojovat s časem.

Tak počkej, je šestého, ale děláme sedmičku. Ne, sedmička vychází dneska. Ano,

ale dneska je už zítřka. Cože? Je pátek? Ne, je čtvrtek, na pátek děláme. Takže zítřejší. Jo. Bylas tam dneska? Ne, říkala jsi až zítřka. Dobře. Znova. Je čtvrtek.

Skupina se navíc dělí na ty, kdo pracují v noci a na ty, co pracují ve dne. Neplatí tudíž ani rozlišení na dopoledne, odpoledne a večer; zatímco jedni chvatně obědvají, jiní u téhož stolu večeří. Ztrácí se možnost komunikace o čase. Najednou přestává existovat jako takový a stává se jakýmsi chumlem, ze kterého se každý snaží vytáhnout správný konec informace (kdy, kde, co, a proč?).

Život v bezčasové vatě není špatný. Kde není čas, tam není stres. Chaos je konců příjemnější než pnutí od minuty k minutě.

Že poslední číslo je poslední, jsme kupodivu zaznamenali všichni. Vyberte si, které přání od nás přijmete na rozloučenou. Buď vám přejeme, aby čas do příštího JH byl dlouhý a plný zážitků. Nebo aby bezčasí pokračovalo a abyste ani nepostřehli, že příští festival nezačne zítřka, ale za rok.

UPŘÍMNĚ, DĚDEČKU

Rozhovor? Už zase? A o čem? No, mně je to jedno, když budou dobré otázky, budou dobré i odpovědi. „Tak teď jsi Petru pěkně znervóznil.“ „Ale ne babi, děda to říkal už loni a myslím, že to nakonec dopadlo docela dobře.“ Tak to je úryvek rozhovoru, který se konal při obědě v restauraci Blanka. Účastníci oběda byli: pan profesor Císař, Mirka Císařová a já. A já zrovna panu profesorovi oznámila, že Zpravodaj založil novou tradici a v každém posledním čísle budeme mít rozhovor. V duchu nově vytvořené tradice jsme si tedy dali s profesorem rande v Čapkově sále. Tentokrát jsem si k rozhovoru nezvolila žádné konkrétní téma. Prostě jsme si sedli ke kávě a povídali si. S dědečkem jsem si totiž nerušeně nepovídala, ani nepamatuju.

Jan Císař

rozhovor

Dědo, jednou jsi zareagoval na můj status na facebooku. Také jsi mi říkal, že se zájmem pročítáš náš facelist. Jak tě znám, tak jsi tento nový způsob komunikace důkladně zanalyzoval. Co si o něm tedy myslíš?

Pro mě je to něco děsivého. Nevím, proč milióny lidí na světě mají číst o tom, co právě dělám nebo co si myslím. Já tuhle komunikaci nepotřebuju. To potřebujou celebrity. Taky si myslím, že to bohužel velmi často mnoha lidem nahrazuje normální komunikaci s lidmi. Takže jsem zcela zásadně proti, ale vím, že nic nezměním.

A čím to je, že nás to tak láká zveřejňovat všechno, co nás napadne?

Žijeme v době všeobecné scénovanosti. A když se scénuje všechno, tak se scénují i lidé včetně facebooku. Walter Benjamin kdysi napsal, že masy se stávají stále víc autory. Kdyby viděl, co dneska znamenají facebooky a blogy! Lidé se vyjadřují úplně ke všemu. Když si ale založím blog nebo vstoupím na facebook, tak mohu uplatňovat svojí kreativitu. V tom vidím velké pozitivum. Jde jenom o to, jestli to nejsou výlevy grafomanů.

Člověk se tedy dnes poměřuje podle toho, co o sobě zveřejní?

Dneska platí, že když nejsi vidět, někde se neukážeš, nepošleš někam svoji fotografii po mailu, že jsi vylezla na horu Řepík u Kardašovy Řečice, tak nejsi nikdo. Právě tohle vyjadřuje pojem celebrity. Dřív se používal pojem kapacita nebo autorita, to znamená člověka, který ve svém oboru dosáhl jistého postavení a vědělo se o něm, že něco umí na špičkové úrovni. Pojem celebrity dnes znamená být u toho.

A jakou roli hraje v dnešní společnosti všeobecná scénovanost divadla?

No, divadlo je v tomhle samozřejmě Popelka. Nikdy totiž nebude mechanicky reprodukovatelné. Je pravda, že jisté formy

divadla, například one-man-show, poskytují velký prostor pro sebe prezentaci. Můžu si třeba říct, dejte mi divadlo, k tomu lva a já se předvedu. Ale vždycky to vidí jen omezený počet diváků. A vždycky je to jenom to jedno představení v určitém čase na určitém místě. Masového charakteru divadlo nikdy nedosáhne.

Když jsi předtím mluvil o té ztrátě komunikace mezi lidmi, tak divadlo dneska můžeme vnímat taky jako médium, kde k přirozené komunikaci mezi lidmi dochází.

Divadlo samozřejmě může poskytovat jisté originální zážitky. A nejen v tom, že to je setkání živých lidí s živými lidmi. Je to také ničím neopakovatelné setkání s něčím, co už nikdy nebude a pokud je člověk citlivý, tak si z divadla vždycky něco odnese. Ale jsou to zážitky v drtivé převaze individuální. Najednou máš takové Vánoce, dostane se ti jakéhosi zjevení, které v divadle je v tom, že jsi v kontaktu s originálem herce. Klidně ale můžeš být i v kontaktu s originálem nějakých nádherných výtvarných věcí. Dnes jsou divadla, která ruší konvence divadla a směřují k výstavám. Když se díky tomu sejdou lidé, kteří mají stejný vkus a stejný způsob vnímání, může se vytvořit společenství, které jim může hodně dát.

Myslíš, že dnes lidé chodí do divadla, nebo spíš ne?

Milá Petro, když si vezmu pražský program, tak tam vidím čtyřiapadesát představení, která se hrají každý den. A hrají se na nejrozličnějších místech. Já občas ani netuším, kde ta místa jsou, a když se tam odhodlám vypravit, musím složitě hledat na www.mapy.cz. A za druhé, kdykoliv jdu do divadla v Praze, tak tam lidí jsou. A podívej se, kolik je všude festivalů. Samozřejmě, je to určité skupenství lidí. Divadlo dávno přestalo být pro širokou vrstvu konzumentů umění. Jsou jisté vrstvy, a ty vrstvy jsou v převaze, které do divadla nemusí. Ale nemyslím

si, že by divadlo nemělo diváka. Ono je spíše omezeno na určitý okruh lidí, kteří to divadlo potřebují.

A teď otázka, která mě opravdu zajímá. Když vše dobře dopadne, za rok ukončím studium na oboru divadelní teorie a kritika. Upřímně dědečku, jakou roli v dnešním divadle kritik vlastně má?

Tak podívej, mně za mladých let vtoukali někteří pedagogové v socialistickém nadšení do hlavy, že kritika je spoluvůrce divadla. Houby. To není. Kdysi kritika sdělovala přesvědčení určitých skupin. Zejména u nás kritika zastupovala i politické názory. Tak jedni vykřikovali, že Kvapil je vynikající a jiní, že Kvapil by měl už v činohře Národního divadla skončit. Dneska už nic takového není. Někde na webu možná existují stránky nějakých divadelních nadšenců, kteří mají program. Obecně ale kritik jen tak pluje ve vzduchoprázdnu a může jediné podle svých nejlepších vědomostí a znalostí sdělovat divákům, co si myslí o určitém představení a doufat, že si to snad někdo přečte.

Takže kritik už dnes nic neovlivní?

No, ona tedy kritika někdy může ovlivnit strašně moc. Například systematické útoky nějakého časopisu na nějaké tvůrce mohou formovat názor veřejnosti. Když budeš neustále psát, jak to v nějakém divadle dělají blbě, tak čtenáři, kteří tě budou číst pravidelně, si řeknou, že to tam asi skutečně blbě dělají. Kdysi měl jistý Barrault nepřítele v kritikovi časopisu Figaro. Barrault totiž reprezentoval politicky i společensky levý střed, kdežto Figaro reprezentoval francouzskou buržoazii. Ten kritik po něm šel premiéru od premiéry, až Barrault uveřejnil v jiném listě článek, který měl titul „Vraždí mě!“. V něm toho kritika napadl, že systematicky ničí jeho a divadlo Odeon. Dnes se však nic takového neděje. Já říkám, že v českém divadle jsou dva blouznivci našich hor. Na prvním místě dramaturgové, kteří předstírají něco, co už dávno neplatí. Na druhém kritici. A já si vážím, že to vůbec někdo dělá.

Petra Hanušková

JSEM TU KVŮLI POTKÁVÁNÍ S LIDMI

Hovořila jsem s Lenkou Lázněvskou, ředitelkou NIPOS. Rozhovor nemohl být příliš dlouhý, protože se k ní každou chvíli někdo přitočil, pozdravil, nebo zavolaal...strávila tu jeden den, povětšinou vyplněný schůzováním. Ve „volném čase“ přijímala vítání a pozdravy po čase dlouhé nemoci. Přidala jsem se taky.

Vítejte zpátky na Jiráskově Hronově. Jsme rádi, že tu jste.

A co teprve já! Předem všeho: divadelníci jsou úžasní. Byla jsem opravdu dojata z tolika dopisů, přání a pozdravů posílaných přes někoho...ani jsem netušila, že mám mezi nimi tolik přátel. Celá ta vlna mě až zaskočila.

Jak na Vás působí letošní (Jiráskův) Hronov?

Já jsem po asi třiceti letech nepřišla vlastně kvůli divadlu (jsem tu jen jedno odpoledne), dopřála jsem si asi tři schůze a jinak jsem tady kvůli setkávání s lidmi. Myslím, že jakmile divadelník jednou přičichne k Jiráskovu Hronovu, už si bez toho ten rok nedokáže představit. A i kdyby měl přijet jenom na jeden den, tak prostě přijede. Protože vždycky tady potká kamarády, lidi, se kterými mu je dobře. Divadlo je společenství

a jestli teď zrovna dělám nějakou inscenaci nebo ne, to není nejpodstatnější. Nejpodstatnější je, že máme společný zájem a že nás baví si o tom zájmu povídat.

Vznikly už nějaké vize pro příští – jubilejní - ročník Jiráskova Hronova?

Festivalový výbor se dnes shodl, že ač je příští rok z hlediska financí velmi nejistý (není žádným tajemstvím, že rezort kultury má zatím slíbeno jen 60% z toho, co dostal letos, i města začínají pomalu chudnout), přihlásíme se na světovém festivalu v Monaku, aby byl Hronov v příštím roce festivalem středoevropské sekce AITA/IATA. Bude to vypadat tak, že necelá polovina festivalu by byla věnována zahraničním souborům, a většina zbyde na české soubory, což je ale, myslím, dostatečný prostor pro pokrytí toho nejzajímavějšího, co se v sezóně urodí.

Všechno se ale ještě ukáže, protože nás teď patrně nečekají úplně dobré časy.

Co říkáte na nové hronovské náměstí?

Když jsem vystoupila z auta, zjistila jsem, že je tady super nové náměstí. Pravda, viděla jsem vloni plány, ale asi si to nikdo neuměl představit. Je to radikální změna po takové době, náměstí vypadalo ty roky pořád stejně a stejně, desítky aut, mezi kterými jsme se protahovali...a je to určitě změna dobrá.

Takže, co jste dneska všechno stihla?

Stíhám jenom schůze a asi už nestihnou vůbec nic. Ale to nevadí.

Říkala jsem svým německým přátelům, kteří jsou tady jako hosté, že tu sezónu jsem stejně propásla, a oni říkali: „Ale Lenko, vždyť budou další.“

-kač-

RECENZE RECENZE RECENZE

Disk

Trnava, Slovensko

PROČ?

diváci

Co na tohle říct. Nechápu.

Nerozuměl jsem tomu. Nic jiného k tomu nemohu dodat.

Velice zdoluhavé, bylo špatně slyšet a špatně rozumět.

No... no... no... bylo to takové zvláštní (krčí rameny)

Vydrželi jsme to.

Velká sranda byla pokaždé, když ten pán ukázal na dveře a řekl Odejděte tudy a ony skutečně odcházely davy lidí. Mladí lidé myslím mají opravdu problém slovensky rozumět, když to nebylo úplně nahlas a zřetelně vyslovené. Zůstali jen starší diváci.

Já úplně nevím, jestli se v tom dobře orientuji. Byly tam určitě zajímavé nápady, ale hrozně zdoluhavé, na začátku jsem s nimi ještě šla, ale ke konci už to bylo hrozně dlouhý a nevěděla jsem proč.

JÉŽIŠMARJÁ.

Nevím, co bych vám k tomu představení řekl. Nejsem úplně přesvědčený o tom, jestli se mi to líbilo nebo ne.

PROČ?

Na co jsem se měla dívat, co mi chtěli sdělit, asi jsem hloupá, ale já to nevím.

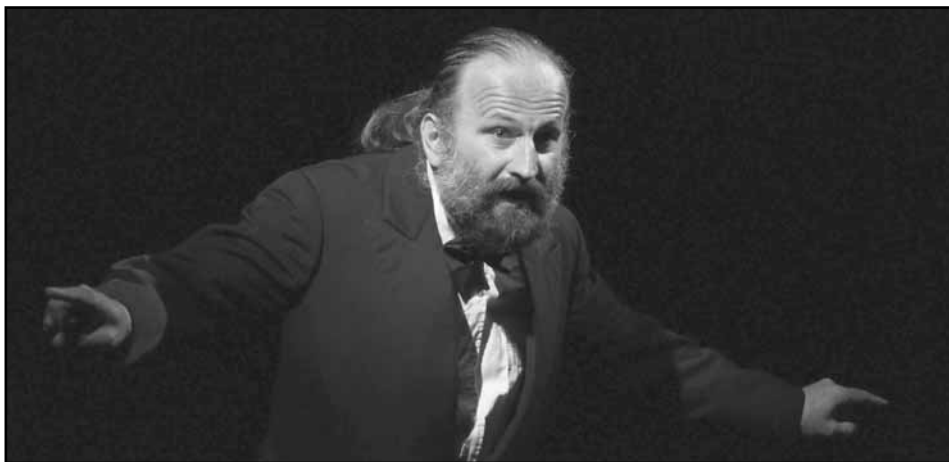
Proč sem jezdí druhý Kámen?

Kdybych aspoň něco slyšel.

Pokládám za velkou – ne-li největší – přednost amatérského divadla, že může pracovat s bezprostřední životní zkušeností svých tvůrců. Že z ní může čerpat náměty a témata svých představení. Soubor DISK z Trnavy ve své inscenaci Výhled šel přesně touto cestou, jeho členové shromažďovali příhody a situace ze života, jejichž společným jmenovatelem měla zřejmě být únava, ne-li přímo vyčerpání ze života, zklamání z marných zápasů, fyzické a především psychické vyčerpání. Jenže tenhle životní materiál nebyl divadelně zpracován, neproměnil se v celistvý divadelní tvar. Stal se jakýmsi mluveným divadlem, vyprávěním. A navíc: kvalita různých částí tohoto mluveného divadla byla rozdílná, někdy nápadně připomínala až tolikrát připomínanou a dnes už legendární „komunální satiru“. Vím, že divadlo se dá dnes dělat všelijak, že neplatí žádná pevná pravidla a žádné pevné dominantní normy. Tak tedy může existovat zajisté i „mluvené divadlo“, v němž se minimálně hraje, ale zato hodně a hojně řeční. Ale i v tom případě by se mělo přihodit něco, co tomuto vyprávění dá překvapivou rovinu, nabídne polohy, které otevrou pomocí jeviště nečekané pohledy. Ale když se prakticky nic takového nestane, tak nemůže plíživě nastoupit nic jiného než velebná nuda.

A tak se ptám, proč se došlo k tomuhle výsledku? Byl tohle záměr Výhledu nebo se něco nepovedlo?

Jan Císar

Blaho Uhlár a kolektiv souboru Výhľad

tvůrci

Blaho Uhlár

Jaký byl proces vzniku scénáře?

Vždy to u nás probíhá tak, že přijdou herci na zkoušku a vymýšlejí se všelijaké možné scény, výstupy a zkouší se to. Když je to zajímavé, snažím se to zapsat, pak se to zase zkouší a vylepšuje. V tomto případě to trvalo hodně dlouho, měli jsme osmdesát zkoušek a během nich se selektují určitá témata a směřuje se k „něčemu“.

Vnímáte střet dvou generací?

Já jsem vycházel pouze z toho, kdo v tomto souboru je. Na jedné straně je to téměř sedmdesátiletý člověk, na druhé straně jsou tam dva mladí lidé, ale že bych to nějak přenášel osobně do života, to ne. To spíše ten, který v inscenaci prodává svůj dům. Vytahuje tam svoje pocity, že se cítí na stará kolena nepochopený. I já se cítím nepochopený... ale nechci to tematizovat. Vycházel jsem hlavně z toho, co samotní herci přinesli.

Co znamená polytematická dekompozice?

Jaj! To je termín z doby před 22 lety. Nevycházíme z toho, že chceme dělat inscenaci na nějaké téma. Proto se vytváří jednotlivé výstupy, kde má každý své téma a pokud to má být pro mě zajímavé, musí to být polytematické. A dekompozice – vymysleli jsme si tento termín proto, že to nemá tu klasickou divadelní stavbu.

Takže to samé platí i po těch 22 letech?

Dalo by se říct, že je to Váš rukopis? Bohužel anebo díkybohu ano. Protože jsem se nevrátil k přísné tematizaci, i když se to do jisté míry v inscenaci tematizuje, ale ne tak přísně, aby se stanovilo „o čem se má hrát“ a i ten tvar mi vyhovuje – že může být uvolněný.

Jak na vás reagují diváci, kteří vás neznají?

To Vám nedokážu říct. Divácké zázemí nemáme. Spíše jezdíme po soutěžích, takže většinou je to tak jedno představení za měsíc – dva. Někdy jsou to reakce úžasné, někdy se chci jít oběsit, protože si říkám: na co jsme to vlastně všechno dělali?

Eva K.

VÝHLED? VÝPOVĚĎ!

Tvorba divadelního souboru DISK Trnava je na Jiráskově Hronově známa především v souvislosti s výraznou a svébytnou slovenskou režijní osobností Blaho Uhlára. Jeho originální rukopis nebylo možné přehlédnout ani v inscenaci Výhľad autorů Blaho Uhlára a kolektivu souboru. Jedná se o autorské divadlo v plné šíři tohoto slova, neboť ono autorství se promítá do všech inscenačních složek, scénografií a především herectví nevymáje. Jsme svědky jakési koláže, montáže či chcete-li leporela, které je složeno z příběhů, či lépe situací, z naší současnosti. Jednotlivé sekvence pak nekompromisně demaskují naši současnost, objevují se zde témata ztráty identity, neúcty k hodnotám, kořenům, neschopnosti lásky, preferování pseudohodnot atd. Každá část je pak režijně pojednána v jiném žánrovém hávu, což umožňuje realizátorům jejich různorodé vyznění. Vedle scének závažných či dojemných se na jevišti objevují scénky vtipné, groteskní či sarkastické, vše je orámováno živým obrazem připomínajícím kolektivní rodinné fotografie. Zmíněný žánrový synkretismus v tomto případě, dle mého názoru, inscenaci nerozbíjí na nesourodé jednotlivosti, ale naopak, umocňuje její ústřední téma výpovědi o naší současnosti jako celku. Zvolený inscenační princip (včetně již tradičně absentujících point tam, kde nejsou pro režiséra důležité) považuji za jednu z největších deviz trnavské inscenace. Další velkou předností je pak nepochybně autentické herectví jednotlivých protagonistů, jejich přesnost a cit pro míru. Musím však přiznat, že ve snaze o tzv. civilní herectví je mnohdy projev herců na hranici (na několika místech i za hranici) slyšitelnosti či srozumitelnosti. Dokladem toho, že trnavští zvládají i výrazové herecké prostředky jisté divadelní stylizace, jsou jejich suverénní výkony ve scénkách Psychiatrie a Prodat dům. A nebyl by to ani Blaho Uhlár, kdyby na závěr neobrátil sarkasmus a ironii do vlastních řad, kdyby nás neupozornil, že se nemáme všichni brát až tak vážně, což skvěle dokumentoval v sekvenci Jökl (Jednoaktovka se zjevením Tálie).

Kolektiv souboru DISK Trnava a Blaho Uhlár na prknech Jiráskova divadla opět dokázali, že jejich snaha o autentickou výpověď o naší současnosti je poctivá a tvořivá stejně jako hledání vlastního divadelního jazyka. Myslím, že v inscenaci Výhľad zúročili všechny své dosavadní zkušenosti a vytvořili inscenaci vysokých kvalit. Musí počítat s tím, že ne každému jejich způsob jevištního vyprávění bude konvenovat. Ale to je snad víc než jasně...

Milan Schejbal

RECENZE RECENZE RECENZE

Nezávislý soubor Buranteatr

Brno

KATURIAN JAKO AUTOR TELEVIZNÍCH BAKALÁŘŮ

diváci

No skvělý, hrajou to hezky a především je to vynikající hra a když se to takhle umí zručně udělat, tak z toho může být velký zážitek.

Strašně se mi to líbilo. Zajímavý je, že mohli udělat představení z první půlky, tam to skončit a mohlo to být samostatný a druhou vůbec nehrát, a ta druhá půlka byla jako druhý díl. Někomu se líbila ta první a někomu druhá. Mně se to líbilo celý.

Líbilo, určitě. Herecké výkony.

Ted' se nedá, je to moc silný.

Řekněte mi: že to není obraz naší společnosti, že ne?

Hrozně moc. Ten vztah mezi bratry, ten byl krásný.

Já už jsem dlouho neviděla pořádný drama a tohle byla nádhera. To mělo fakt sílu.

Hlavně herecký výkon spisovatele, za to představení děkuju.

Samozřejmě líbilo, dneska jsem to viděl popátý.

Já mám McDonagha rád.

Nejdřív jsem málem usnul, ale bylo to supr.

Nemůžu mluvit, leda brečet. Jsem z toho rozebraný.

Já si myslím, že to bylo nejužasnější představení celého Hronova. Hodně jsem se bála, jak to bude ty tři hodiny, tak jsem si to nádherně užila a byly to fantastické výkony.

Ptala se mě včera paní Fen-yün Song, jestli mi nepřipadá, že od loňska Jiráskův Hronov přitvrdil. Tak na ni zapůsobilo už Krvavé koleno, o němž nechtěla věřit, že takovou hru mohou české děti vůbec provozovat, a teď na ni dopadl Pán polštářů s celou svou děsivostí, takže – stejně jako řada dalších – vydržela jen první půlku dosti náročného čtvrtého představení.

Martin McDonagh není autorem zrovna veselých kousků a Pán polštářů je z nich rozhodně nejtvrdší. Někteří tvrdí, že je i nejlepší hrou tohoto irského autora, nevím, já k ní moc pozitivní vztah nemám. Připadá mi, že honí příliš mnoho zajíců – chce být jakýmsi psychohororem, zároveň výpovědí o blíže nespecifikovaném totalitním režimu, v němž mezi obžalovanými a vyšetřovateli vede velmi tenká čára, nakonec vše vyústí do poselství o maximální sebestřednosti spisovatele, jemuž záleží pouze na jeho povídkách, ačkoli se právě velice názorně přesvědčil o jejich ničivém účinku. Z viníků se obratem ruky stávají oběti, řada věcí je jen nahozených a nerozvedených a vše se děje jaksi příliš z vůle autora, nikoli z logiky dramatu samého.

Inscenace brněnského Buranteatru zvolila od začátku velmi razantní herecké prostředky – Katurian Michala Isteníka je od první minuty hystericky vystresovaný, upocený, protivně servilní a ochotný k jakémukoli ústupku, takže zcela postrádá lidskou důstojnost a tím i sympatie publika. Dvojice vyšetřovatelů rozdává karty od začátku, takže posléze konstatování, že Tupolski (Lukáš Rieger) je ten hodný a Ariel (Jaroslav Matějka) ten zlý, vyvolá u diváků veselé smích.

Ten se ostatně ozývá od počátku s překvapivou silou a frekvencí. Není to ale snad svědectví o výjimečném cynismu hronovského publika, ale o zvoleném přístupu Buranteatru k McDonaghovu textu, který se režisér Jiří Hájek pokouší opakovaně „shodit“ – ty nejkrutější povídky traktuje jako televizní bakalářské příběhy (nevím proč, žádnou další významovou rovinu to nepřináší a zůstává to čistě formálním prostředkem), na jevišti přivádí zvláštní postavu zeleně oděné dívky s maskou jak z japonského divadla nó (snahou o přečtení tohoto znaku jsem ztratila další část představení), rodiče jsou představeni jako panoptikální postavy s rozesmávanými fotografiemi na papírových pytlících na hlavách. Vztah mezi vyšetřovateli a Katurianem se odehrával v jakési trvalé groteskní nadsázce, zatímco vztah Katuriana k Michalovi (velmi přesvědčivý Zetel) byl z rodu jemného psychologického herectví. Emocionální rovina hereckých prostředků je od počátku tak nadsazená, že už téměř není kam jít ještě dál, a tak se aspoň stále víc křičí.

Přes všechnu vypjatou emoci textu i představení a maximální herecké nasazení, které bylo z představení patrné (alespoň v první půlce čtvrtého večerního představení, ve druhé jako by hercům docházely síly, o čemž svědčilo množství textových výpadků a temporytmických škobrtání) jsem měla z Pana Polštáře zážitek rozpačitý. Ti, kteří se s textem setkali v brněnském provedení poprvé, byli asi zasaženi víc, pro mě je to už třetí Pán polštářů (nebo čtvrtý, počítám-li slovenského Ujo vankúšika), takže jsem k jeho inscenačnímu uchopení asi právem kritičtější.

Radmila Hrdinová

Martin Mc Donagh

Pan Polštář

PÁN POLŠTÁŘ AKO MORBÍDNA BURLESKA

Šestnástky sa srdečne smiali na najkru-
tejších pasážach inscenácie. Je to iba ranno
nerozvinutý intelekt alebo citová tuposť?
Možno (majú hádam ešte nejaký čas...) Ale
je to aj inscenáciou samotnou, ktorá najmor-
bídnejší text M.McDonagha realizuje na roz-
hraniach bujarej komédie, čierneho humoru,
cynizmu ako svedectva o stave civilizácie,
v ktorej je už naozaj všetko možné. Autor,
dosť populárny a dosť hrávaný, je typickým
predstaviteľom tvrdej a hrubej dramatiky,
ktorá sa írskou drámou ťahne už od sve-
toznámeho Syngovho Hrdinu západného
sveta a popri ktorom je britký a sarkastický
G.B.Shaw salónnym elegánom. Pán Polštář
je najrozsiahljším, ale aj najlitterárskym
opusom tohoto autora. Je to hra pre silné
povahy, v ktorej dramatik exploituje prvky
čiernej komédie, moritátov, detektívky, thril-
lerov, ale aj spoločenskej kritiky. Zároveň
demonštruje svoje konštruktérске schop-
nosti vymýšľať a rozuzlovať situácie, pohrá-
vať sa s motívami a pikaresknými postavami.
Literátskosť textu sa Buranteatr z Brna v réžii
J.Hájka a dramaturgie J.Šotkovského usilo-
val oživiť externými intervenciami, napr.
v podobe akejsi zelenej slečny (chvíľami
akoby požičanej z tradičného japonského
divadla), z ktorej sa „zázračným“ spôsobom

vykľuje nezvestné hluché dievčatko, paródia-
mi televíznych programov Čs.televízie, ilu-
stratívnymi rekvizitami...Zrejme je tu úsilie
upozorniť diváka, že nesleduje reálny príbeh,
ale čosi fantasmagorického, vymysleného,
fiktívneho i parodického, ktoré chce skúmať
až aký môže byť človek, ako ďaleko môže vo
svojej surovosti, vo svojich atavizmoch zájsť.
(Bylo, nebylo...) Je to svojím spôsobom krivé
zrkadlo.

Buranteatr je profesionálne zoskupenie,
ktoré sa na programe JH – podľa oficiálnych
informácií – objavilo ako tzv. inšpiratívne
predstavenie. Herectvo má profesionál-
ne dimenzie, má zmysel pre skratku (aký
krásny paradox v predstavení, ktoré trvá
200 minút), paródiu, iróniu, expresiu i bur-
lesknosť. Inscenácia má mnoho plastických
pasusov, ale ako celok je pomerne rozpačitá,
nehomogénna, postmoderne fragmentarizo-
vaná. Každý pokus o interpretáciu môže byť
možný, ale aj neúplný. Ak – pravdaže – o úpl-
nosti môže byť reč. Zdá sa, že brnenských
divadelníkov zaujala pikantnosť príbehu
korešpondujúca s dnešnými hrami, najma
britskej vlny, a pri zrode inscenácie stál viac
pocit extravagancie, provokatívnosti ako
pregnantná a racionálna úvaha.

Vladimír Štefko

tvůrci

Jiří Hájek

Jak jste se dostal k předloze? Co Vás na ní zaujalo?

Mám rád černý humor a mám rád hry, kde se mísí tragika s komedií. Původně měl Pana Polštáře režijně zpracovávat někdo jiný a já jsem v něm měl hrát. Ovšem pak se situace na minutu změnila a já jsem hru s chutí přijal, protože je to vynikající kus.

Inspirovalo Vás to k režimování dalšího Mc Donagha?

Ano. Určitě se k němu vrátím. Ale samozřejmě s jistým odstupem.

Hrajete i jiné „kruťárny“ co do tématu?

Myslím, že tahle hra je ve vyznění zatím nejdrsnější. Ale já k tomu docela tůhnu.

Příští rok budu s těmito herci pracovat na Dürenmattovu Komplici, což je sice taky vážné téma, ale podané groteskní formou.

Bavila Vás režijní práce? Co jste od této inscenace očekával? A vyplnilo se to?

Velice mě to bavilo. Pan Polštář je moje třetí profesionální režie. Nemám rád na scéně příliš mnoho „výmyslů“, a tak jsem hlavně chtěl převést účelně a dobře text na jeviště. Na takhle dobré hře nešlo ani nic moc škrtat, šlo jen o to ji dobře udělat.

-kač-

RECENZE RECENZE RECENZE

Láhor/SOUNDSYSTEM

diváci

Fuck the system.

Docela dobrý. Proč – já nevím!

Prostě jsem se bavila.

Líbilo se mi to moc. I když jsem byl dost unavený a myslel jsem, že usnu, tak to bylo rychlé a probralo mě to!

Bylo tam spousta sprostých slov. Ale jinak Fuck the system!

Viděl jsem je tu minulý rok a přišlo mi to tehdy lepší. Ale je super, že je to taková improvizáčka. Určitě mají jen konec, ke kterému chtějí dojít.

Jeli svojí improvizací jak blázen!

Já jsem byla nadšena.

Líbilo se mi to.

Herecky to bylo strašné, ale jinak dobrý.

Jó dobrý!

Fuck the system.

FUCK THE SYSTEM!

Soubor Láhor/Sound System je zvláštním jevem v českém ochotnickém divadle. Jeho metoda improvizace umožňuje libovolně vstupovat do děje a současně z něho vystupovat. Tento způsob nahrazuje sofistikovanou metodou (při jistém zjednodušení) skutečnou divadelní práci. Pripouští ledabylou jevištní řeč, nestabilní dialog, nepřesné a neprokomponované vedení zápletky. Nerad bych použil znovu slovo improvizace, protože tvar inscenace je veden pod taktovkou hlavního hybatele, který se se svými spoluhráči dohodl na výsledném tvaru a hlavní pointě. Stejně tak není možné mluvit o kolektivní režii. Jednotliví členové podle svých dispozic plní více nebo méně základní režijní aranžmá svého manipulátora. Podobně je do hry vtahováno i publikum. Pseudosituace se mění na pseudoprotest. Techno hudba zní na začátku i na konci představení a squatteři řvou a hroží. Ale protestují proti společnosti, které jsou součástí a které pravidla přijali. Tak, jak nám to tento jednoduchoučký příběh naznačuje. Protestovat se dá s penězi i bez nich, ale pravda je, že s nimi to jde lépe. Zábava je všeobecná, baví se soubor i část diváků. Kde jinde než v divadle by si mohl člověk v hluku decibelů bez-trestně a veřejně zakřičet: „Fuck the system!“ ...a ještě za to obdržet potlesk?

Ján Zavarský

INZENIER REKENZIE
Láhor/SOUNDSYSTEM

Diskrétní den

MÍT HODNĚ PRACHŮ JE – ZNÁMKA PUNKU!

tvůrci

Tvůrce kolektiv

Už ani ta improvizace není, co bývala... Když soubor Láhor/SOUNDSYSTEM sehrál v Hronově před dvěma lety svou inscenaci 100 procent alibi, přišel mi při vší účtě jejich koncept improvizace ve dvanácti lidech jako pěkná ptákovina. Letošní Diskrétní den mě podezření potvrdil – jde o inscenaci nepoměrně lepší, ovšem za tu cenu, že sledujeme v zásadě standardní činoherní představení. Téma, jednotlivé situace, postavy i pointa produkce jsou evidentně dopředu dány. V tu chvíli ovšem také vidím inscenaci nedostatečně nazkoušenou a zafixovanou se všemi nešvary tím zapříčiněnými – mluvení přes sebe, obnažené švy mezi jednotlivými situacemi, dějově hluchá místa, parazitní průběžné jednání a vskutku punkově ledabylá výslovnost. (Nemluvím vůbec o totálně poddimenzované hlasitosti představení – lituji diváky v zadních řadách a „Volume up!“ je má hlavní rada všem aktérům.)

Na druhou stranu jde o představení, které se dotýká vskutku vzrušujícího tématu komerčního výprodeje, který postupně postihne všechny revoluční myšlenky, v základním nápadu i situacích je nepochybně zaděláno na výtečnou satirickou komedii a Petr Marek, herecký lídr inscenace, se v roli Petra Marka opět projevuje jako jeden z nejlepších českých komiků. A „Jde to i s prachama!“ je prostě nové anarchistické heslo pro 21. století.

Čili úhrnem – viděl jsem zábavné a současné divadlo, které mě nudilo nemnoho a bavilo dosti. Popuzuje mě jedině tvrdohlavost Láhorů – vždyť by stačilo zapomenout na výchozí koncept improvizace, který již beztak opustili jako squatteři z Bruntálky anarchistické ideje a nelitostnou rukou inscenaci režijně skutečně dopracovat. Ale vykládejte o tom pankáčům...

Jan Šotkovský

Ještě před Zpravodajem JH se stačila zeptat souboru televize NOVA:
Hledáme nové talenty! Můžeme vás zařadit do naší nové vznikající databáze?
Láhor/SOUNDSYSTEM (sborově): ?!
Přihlížející diváci z povzdálí: Fuck the system!
Radek: Ne.
Marta: To bysme si nevymysleli...

Zpravodaj JH: Já jsem zcela nezávislý Zpravodaj JH.
Láhor/SOUNDSYSTEM: V pohodě.

Jak jste přišli k námětu? Máte sami za sebou punkovou minulost?

Petr: Jo, skoro všichni jsme si to prožili. Tak to bylo docela jednoduchý.

Marta: Já mám punkovou přítomnost. Bohužel je to ta bez peněz.

Radek: Máme spoustu punkových i squaterských přítomností.

Jak takové představení vzniká? A kolikátou už mělo dneska reprízu?

Dnes to hraje asi po šesté. Představení je lehce „předmyšlené“, následuje zkouška a většinou si těsně před představením ujasníme co a jak

Nakolik bylo to dnešní představení fixované?

Petr: například dneska jsme si před představením neujasnili vůbec nic, protože jsme řešili technické problémy. Takže jsme to museli zvládnout po paměti, jak jsme to hráli naposledy asi před čtvrt rokem. Hodně se to na tom podepsalo. Doufám, že napodruhé to bude lepší.

Jak zkoušíte a jak často?

Petr: Vůbec. A nikdy. Právě na jevišti před diváky.

Marta: Jsme z celé republiky, rozlezlí od Ústí až do Ostravy. Tak nám to vyhovuje.

Johana: Mně to teda nevyhovuje. Já bych chtěla zkoušet!

Chystáte film. Můžete něco nastínit? A nalákat?

Petr: Film je natočený, má název Nic proti ničemu a podobné téma - krize angažovaných třicátníků, je to ale jiný příběh. Nej dřív jsme zkoušeli jeho potenciál na divadle (jako představení byl na Srámkově Písku) a na základě toho potom vznikl scénář. Jinak má potenciál asi 2 hodiny, ale neradi bychom nudili diváky (i když příjemně!). Budeme to ještě stříhat. Když bude film stát za to, půjde i do velkých kin. Premiéra bude snad koncem roku.

Jo, a zvláštní poděkování technikům! Byli nejgeniálnější, nejmilejší a nejochotnější za poslední dobu. A to že jsme fakt prudiči s tolika bonusovými požadavky, tak oni vykonali vše s úsměvem a bez chybičky. Díky! Díky! Díky!

-kač-

Add me as a friend!

RECENZE RECENZE

DS Vojan

Libice nad Cidlinou

diváci

Ty jejich loutky byly sice krásné, ale ty barvy... To je jako červená kráva ze sejra?

Líbilo se mi to, získali si mě. Přišlo mi to možná na začátku trochu pomalejší, ale třeba protože my jsme tu takoví unavenější a už nejsme ty malé děti. Ale pak se to rozjelo.

Nejkrásnější byla kozička.

Krásné. Nemám co dodat.

Nádherné loutky a pro děti určitě hodně zajímavé představení. Moc se mi líbili.

Líbilo, jistěže.

Já jsem se bavil, byla to švanda. Mělo to energii, celkově příjemný.

Já s nima budu příště hrát řepu. A mě nevytáhnou.

Bylo to pro děti? Babička má malou zahrádku a ježek má píchat píchat, no je to pro ně?

Bylo to takové příjemné, milé, ale přišlo mi to málo pro dospělé, vyložené jen pro děti, přece jenom ty Čmukaři hráli taky pro děti, ale měli tam takový ty fórký a narážky, že se bavili i dospělý. Tady mi to přišlo chudší, malinko.

Na mě to bylo moc barevný a nedotažený, chtělo by to dohrát si s barvami. Třeba co mě napadá – jedna slečna byla hodně výrazně nalíčená a červený nalakovaný nehty, tak tady by to chtělo přesnost, i v kostýmech.

Já jsem spokojená, udržovali tempo, oční kontakty, asi je to pro ty nejmenší a ty to určitě potěší.

KTERAK BABKA JABKA...

Čtyři jabka, čtyři babky a čtyři dědci, nebo spíš čtyři „holky“ a čtyři „kluci“, čtyři pohádky pro nejmenší diváky. Jednoduché, srozumitelné vyprávění, které lze zahrát v takřka jakémkoli prostoru – ať v herně mateřské školky, na jevišti či na dvorku. Výrazné barevné loutky, snadno zapamatovatelné rytmičné písničky a především sympatická hravost všech zúčastněných. Fajn.

Kateřina Fixová

Vlastimil Peška

Měla babka čtyři jabka

tvůrci

Jaroslav Vodruška

Na Hronově se objevila už jedna inscenace, která spojuje několik pohádek v jednu. Měla babka čtyři jabka také spojuje hned čtyři pohádky. Čím to podle vás je?

Možná je to tím, že pro malé děti je kratší pohádka přijatelnější než dlouhá.

Jaké to je hrát inscenaci primárně určenou pro dětské publikum divákům dospělým?

Konkrétně ze včerejšího druhého představení máme dojem, že nám dospělí reagovali stejně jako děti. Někteří, protože jsou divadelníci a ví, že se jedná o pohádku, se snaží nahradit děti a někteří jsou naopak opravdu spontánní a reagují tak sami od sebe.

V programu zmiňujete nový nastupující mladý soubor, jak vidíte jeho budoucnost?

Zatím ho vidím dosti špatně, protože tam mám jen samé holky.

To je fajn, ne?

To je fajn, ale kde mají partnery? Myslím si, že to, co jsem začal před čtyřmi lety s dětmi ze školy, začíná nést výsledky, protože už dvě děti z toho prvního kroužku hrají tyto pohádky. Nezačínaly s námi sice zkoušet, ale naskočily jako alternace.

Eva K.

MĚLA BABKA ČTYŘI JABKA ?

Hrát činoherní pohádky na festivalu v Hronově není nikdy jednoduché. V konfrontaci s inscenacemi nořícími se do temných niter člověka, zabývajícími se existenciálními tématy či bušícími do společenského bahna, vychází pohádka, a zvláště ta určená pro nejmenší diváky, jako kousek, nad nímž se festivalový divák zahlcený divadlem často shovívavě pousměje. Děti, myšleno především věkem, spočítáš v publiku na prstech ruky a také nastavované noci hrají při posuzování takových inscenací jistě svoji roli. Co s tím a jak se vyrovnat s tímto handicapem? Především kvalitou. A to se souboru Vojan z Libice nad Cidlinou podařilo. Peškovo zpracování čtyř známých pohádek do jednoho divadelního tvaru je nositelem kvality dramaturgické. Nabízí inscenátorům, v jakési nepolopatické formě divadla na divadle, posouvat se v čase inscenace prostřednictvím lidových písní, rýmováček i vyprávění od pohádky k pohádce, ale navíc i rozehrávat drobné humorné mizanscény mezi aktéry představení. Chce to jen být tvořivý. Samotné čtyři pohádky pak mají jednoduchou stavbu i drobné poučení. Tedy tři, neboť druhá pohádka O dědečkovi a kožíšku je spíše anekdota sloužící jen k pobavení.

Dalo by se tento scénář zneužít k exhibování herců. Ale to by byla cesta do pekel. Naštěstí režisér i herci mají cit pro míru a netlačí herecký projev příliš do exprese.

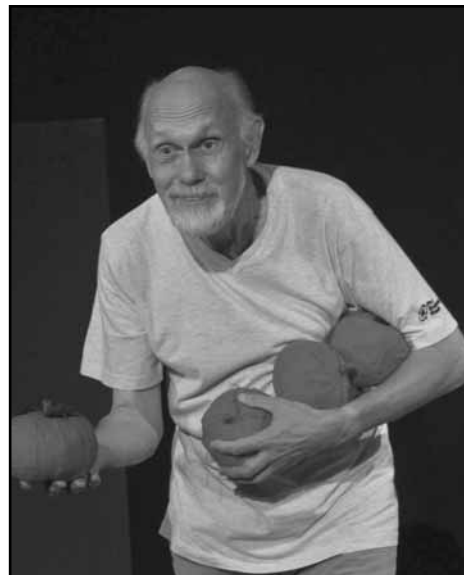
Cítíme tu samozřejmě rozdíly mezi jednotlivými herci, dané zkušenostmi i věkem. V jednotlivých pohádkách se daří nejvíce těm, kteří dokáží úspornými prostředky vystihnout co nejpřesněji charakter postavy v situaci (namyšlená řepa) a nejméně těm, kteří si to neuvědomují (vytahující se kobližek). V čase mimo čtyři pohádky pak nejvíce funguje takové herectví, které je nositelem nefalšované radosti z nezištné partnerské souhry prodchnuté smyslem pro gag, neschovávající se za falešnou bodrost a humor. Toho druhého je v inscenaci ochotníků z Libice opravdu poskrovnu. Pozor na prázdné oči když zrovna není na mě upřena pozornost diváků.

Nepřehlédnutelnou složkou inscenace je její výtvarná stránka. Především loutky – manekýni, kteří pomáhají vytvořit iluzi zvířátek v pohádkách, patří k tomu nejzajímavějšímu, co jsem mohl v poslední době vidět na jevištích amatérského divadla. Snad jen když se mluví o koze, postrádám druhotný pohlavní znak, podobně jako je tomu u kravky. A nebo je to kozel?

Maličkost.

Důležité je, že soubor předvedl, že umí pracovat tvořivě, a že i v horkém pátečním odpoledni dokáže zahrát kultivovanou hru pro malé děti. A to i přesto, že jsme se dívali my dospělí, toho času hronovští unavení a přesycení diváci.

Jaroslav Kodeš

RECENZE RECENZE RECENZE

Divadlo SoLiTEater Praha

diváci

Obdivuhodný výkon. Všichni jsme unaveni, určitě i on, ale tedy, klobouk dolů.

Nádhera, naprosto strhující.

Moc se mi to líbilo.

Perfektně zahráný. Škoda že bylo tak vydýcháno.

Já bych vůbec nevěřila, že je to advokát. Tohle je rozhodně výkon srovnatelný s profesionálem.

Byl úžasný, já to vůbec nedokážu pochopit, jak to zvládl.

Nejlepší představení letošního Hronova.

Úžasný. Úžasný. Neskutečněj zážitek. Děkuju.

Nechápu, jak to zvládne uhrát tolik postav a každou jinak, a dvě hodiny pořád mluvit.

Obdivuju jeho výkon. Být sám takovou dobu na jevišti, to jsem ještě neviděla.

Těžko se to popisuje. Usínal jsem při jiných a akčních představeních a nevěřil jsem, že to tady dám – je večer a nedá se tu dýchat, ale nespál jsem. Normálně jsem to vydržel. A to nic nepoužívá, žádné převleky, pár rekvizit, občas bodák a trochu hudby. Nemá nic než sebe a ty dvě hodiny uběhnou ani nevím jak.

Moc dobré poučení pro nás, jak se to dá zvládnout. Jen nevím, kolik z nás by na to mělo.

Fantastika. Smekám.

CHARLOTTE VON MAHLSDORF A TI DRUZÍ

Monodrama, v němž má jeden jediný herec vytvořit kromě hlavní postavy ještě na třicet dalších, je jedním z nejnáročnějších úkolů, jaké si lze na jevišti představit – i mezi profesionály si na ně troufné málokdo a ne každému je dáno proplout jeho úskalími bez ztroskotání. O to úctyhodnější je výkon Libora Ulovce, který si vybral krásný, ale nesmírně náročný text Douga Wrighta Svou vlastní ženou. Příběh berlínského transvestity Charlotte von Mahlsdorf, který dokázal přežít jak nacismus, tak i východoněmecký socialismus a ještě vybudovat známé Gründerzeit Museum, v němž mj. nacházeli útočiště i homosexuálové v dobách pro ně velmi nelehkých, poskytuje spoustu materiálu k vytvoření dramatického životního osudu. Ulovec se ho zmocňuje s velkou odvahou, vervou i hereckou zkušeností a nachází zasloužený ohlas v publiku. I na hronovských představeních mu tleskala řada nadšených diváků ve stoje.

To vše – spolu s úklonou vůči jeho výkonu – předesílám před některé nedostatky, které v představení cítím a které se pokusím pojmenovat jako pomocnou ruku protagonistovi této one man show. Ulovec hraje všechny postavy v kostýmu Charlotte von Mahlsdorf: staromódní černé šaty, těsně obepínající hercovu robustní postavu, dvě řady perel na krku, černý šátek a těžké sněrovací černé boty. Tím, že si nevypomáhá pro ostatní postavy žádným kostýmním doplňkem (s výjimkou košile pro Alfreda Kirschnera), si situaci paradoxně ztížil, protože musí spoléhat na své vlastní charakteri-

zační prostředky. Z nich ale využívá hlavně hlas, velmi málo, prakticky vůbec se nemění jeho tělesné napětí a také gestický slovník je poměrně málo rozlišený. Pro Charlottu má jedno výrazné charakterizační gesto ruky opřené o loket, ale gesta, která dělá oběma rukama, mu plynule přeznívají z Charlotty do Douga i dalších postav. Více se snaží odlišit postavy chůzí, ale i v tomto konání je nedůsledný. V pohybovém a gestickém zpracování postavy je rozhodně ještě mnoho co dotahovat.

Skvěle zvládá Charlottin „německý akcent“, obratně mísí němčinu s toporně vyslovovanou češtinou, čímž dosahuje velmi precizního charakterizačního účinku. Problematictější je zvolená „holčičí“ falzetová intonace hlasu, která Charlottu pro diváky dost jednoznačně posunuje ke komediálnímu vyznění. Jenže Charlotte není Charleyova teta, ale postava s dosti pohnutým a dramatickým osudem, v němž sice nechybí prostor pro humor, ale neměla by do něho sklouzávat i tak silná místa, jako je vztah k otci nebo momenty z bombardovaného Berlína. Falzetová intonace navíc po čase začne působit poněkud monotónně.

V programovém bulletinu se píše, že Libor Ulovec se touto rolí pokouší vykročit ze škatulky výlučně komediálního žánrového herectví směrem k dramatickým rolím. Opustit tu škatulku se mu zatím stoprocentně nedaří, ale i tak je to v amatérském divadle úctyhodný výkon, před nímž smekám.

Radmila Hrdinová

Doug Wright

Svou vlastní ženou

DIVADELNÍ DOKUMENT O VYJÍMEČNÉM OSUDU

Několik kusů pečlivě vybraného měšťanského nábytku z konce XIX. století a starý gramofon na kliku s blyštivou zlatou troubou. Muž oblečený v jednoduchých černých ženských šatech, s černým šátkem na hlavě a s perlovým náhrdelníkem na krku drží v ruce fonograf přehrávající árii Papagena z Mozartovy Kouzelné flétny. Hlasem zabarveným příznaky homosexuální orientace a s německým akcentem vysvětluje funkci přístroje a uvádí nás do privátního muzea nejznámějšího berlínského transvestity Charlotty von Mahlsdorf, které se v době komunistického režimu stalo i homosexuálním a lesbickým klubem. Libor Ulovec je v představení monodramatu Dougha Wrighta *Svou vlastní ženou* fascinující. Pronikavým, soustředěným pohledem naváže kontakt s publikem, připoutá nás k sobě, sugestivně zpřítomní jednotlivé exponáty muzea a postupně nás vtáhne do dekadentně bizarního a tragického světa Berlína zašlých časů i do rozporuplného životního příběhu hlavní postavy. Se zvláštní intenzitou vstupuje do bezprostředního vztahu s předměty, postavami i s publikem. Na základě této

bytovně dialogické vzájemnosti rozehrává jednotlivé situace a proniká do spodních proudů myšlenkových a citových procesů, které se skrývají pod povrchem jevů. Spolu s hlavní postavou odvážně balancuje na tenké hranici mezi tragikou a fraškou, mezi fikcí a realitou, mezi bytím a nebytím, aniž by sklouzával k podbízivosti. Prudkými groteskními střihy láme situace, zcizuje a posouvá horizont našeho vnímání. Během okamžiku se přeneseme v prostoru i čase, vtěluje se do různých postav a následně náznakově demonstruje, zpřítomňuje a vzápětí s odstupem komentuje, vyvolá sugesci dokumentární autenticity a záhy přejde k divadelní zkratce, aniž by ztratil konkrétnost projevu. Vytváří tak rytmus, udržuje nás v pozornosti, vede ke sdílení a zároveň provokuje k myšlení. Příběh Charlotty von Mahlsdorf a města Berlína viděný očima amerického reportéra je v inscenaci nabídnut jako koncentrovaná metafora osudu Evropy XX. století. V podání Libora Ulovce je to silný a ve všech směrech inspirativní zážitek.

Jakub Korčák

tvůrci

Dušan Ulovec

Jste na jevišti sám a dvě hodiny odříkáváte text, který vyžaduje velké soustředění. Bylo těžké se roli naučit?

Není to zas tak náročné. Stačí dostatečná motivace.

A co vás motivuje?

Když jsem připravoval představení, tak už jsem měl stanovené datum premiéry. Takže mi nic jiného nezbylo. Ale když se učíte roli a máte tři repliky na stránce, tak se vám to špatně učí, když vám nikdo nemůže nahazovat. Ale když se učíte tu stránku celou, tak je to najednou mnohem snazší, protože na textu můžete pracovat kdekoliv.

Je náročné stát na jevišti úplně sám?

Ne, je to dokonce příjemné tam stát sám. Do chvíle, kdy se ztratíte. To pak nemáte partnera, který by vám nahodil text. Naštěstí se to nestává tak často. Improvizaci si v tomto představení nemohu příliš dovolit, protože ta hra je velmi rytmická a pokud se tam něco takového stane, tak hned ztratí tempo.

A proč jste si vybral zrovna tento text?

Ta hra na mě vlastně zbyla. Já jsem chtěl dělat monodrama, tak jsem hledal na stránkách Dilie podle synopsí. Tahle hra mi přišla pro amatéra strašně těžká. Nakonec jsem se k ní ale vrátil.

A co děláte, když nehrajete?

Jsem advokát. Jinak mám rodinu, ženu a dvě děti a musím říct, že díky nim to představení vykristalizovalo do současné podoby, protože zkouším doma a oni to museli a musí stále snášet. Tímto jim tedy děkuji. A taky bych chtěl poděkovat celému svému týmu, protože za úspěchem tohoto představení rozhodně nestojím jenom já sám.

-peh-

RECENZE

DS Bit

Jihlava

diváci

Bylo to odvážné.

Mně to připomíná něco podobného, co jsme prováděli na ZUŠce kolem té deváté třídy a v prvním ročníku gymnáziu.

Samá improvizace a popravdě trochu ostuda, viděl jsem jiné soubory, které byly lepší a nejsou tu. Takže je to takový zvláštní.

Jo bylo to vtipné, šlo to.

No abych řekl pravdu, moc se mi to nelíbilo, sice nejsem nějaký divadelní odborník, ale tohle mi přišlo ve srovnání s tím, co jsem tu zatím viděl, docela slabé. Ale oceňuju to nasazení a energii, se kterou hráli.

Docela jsem se v tom ztrácela a nepochopila jsem myšlenku celého představení.

Kluci to byli hezký.

PŘEKROČÍM-LI RUBIKON, SLOŽÍM KOSTKU JAKO ON

Tři mladí mužové na cestě. Na cestě za neznámou výzvou. Na cestě za neočekávaným vítězstvím. Toť klišé mnohokrát obehnané. Zároveň pak Rubikova kostka jako fenomén. Rubikova kostka jako výzva. Rubikova kostka jako téma. Propojení jednoho s druhým pak nabízí lákavé vyprávění a inspirativní odrazový můstek.

Je radost sledovat tři mladé herce, kteří rozvíjejí nastolenou situaci svým osobitým způsobem. Jako by jim chyběla takřka veškerá divadelní poučenost. Či jako by vědomě bortili veškeré divadelní konvence a zákonitosti. Možná jedno s druhým zároveň.

Nelze však nezaznamenat, že s rostoucím počtem po sobě následujících repríz jihlavské inscenace zde na hronovském maratónském festivalu je na triu představitelů znát jistá únava. Lze se v této souvislosti zcela právem ptát, zda je vůbec patřičné sledovat unavené herce. Obzvlášť v případech, kdy je výpověď inscenace založena na autentickém bytí mladých pánů na scéně.

Neiluzivní herectví, přecházení z role do role, odstup od vyprávěného příběhu. Toto vše v inscenaci najdeme. Stejně jako v herecké hravosti můžeme odhalit jisté podobné rysy s metodami herecké práce oblíbeného (v současnosti již namnoze profesionálního) souboru VOSTO5. Zejména pak v komentování samotné herecké akce, zveřejněné vzájemné upozorňování se (mezi herci) na pozapomenutí či okamžité (nečekané) situace.

Nutno však závěrem tohoto krátkého zamyšlení podotknout, že mnohé výše zmíněné je v inscenaci spíše tušené než zcela zjevné a zřetelně artikulované. Přesto se – alespoň dle mého – jedná o sympatický jevištní tvar, kterému mnohé (rád) odpustím. Protože má nápad, energii (nepřebije-li ji únava) a svěbytný smysl pro humor.

A přiznávám, že Rubikovu kostku bych nohama zcela jistě nesložil.

Petr Christov

Luboš Brabenec

Rubikon

RUBIKOVA KOSTKA NEMĚLA KOULE

Rubikova kostka je hračka geniální především tím, jak je jednoduchá a složitá zároveň. Je to přece jen pár barev a čtverců, ne každý ji však dokáže složit.

Podobně je to i s autorskou roadmovie Rubikon v podání divadelního souboru Bit Jihlava. Trojice pánů se vydala na sympatickou cestu vlastního příběhu, do cíle však nedojeli.

Smršť trapných vtipů byla až dojemná. Jako když vám někdo bez ustání vypráví jeden oplzlý vtip za druhým, až je jich tolik, že se zkrátka začnete smát.

Proč trapných? Protože okoukaných (často zřetelně z televize), protože bez pointy, protože na první dobrou. Žádné překvapení, žádný timing, nic původního. Jen tiché pousmání nad tím, jak je to hlavním představitelům ve stoickém rozpoložení tak nějak jedno.

Přitom zárodky tam jsou. Vítek, Jan i Luboš se umí shodit, zvládnou song i na otočenou kytaru, černá kostka je nápad, zřetelně chtějí najít „své“ divadlo.

Kostky vrženy byly. Nic z toho však na překročení Rubikonu nestačilo.

Petr Michálek

Kdy váš soubor spontánně vznikl?

Bylo to v prosinci 2008. Odloupli jsme se z původního gymnaziálního divadelního souboru Hobit, proto taky náš název Bit.

Kdo přišel s nápadem Rubikovy kostky? Jak vypadá scénář?

Autorem textu je Luboš. Text měl hrát původně jiný soubor, ale nevyšlo to, a chtěli jsme ten nápad „zachránit“. Původně to mělo hrát asi 7 herců, tak jsme to museli seškrtat a zbytek nějak domyslet. Postupem času se původní znění měnilo, to dobré, co vzniklo improvizací, jsme ponechali, něco jsme vyhodili.

Jak často zkoušíte a jak intenzivně?

Zkoušeli jsme asi dva měsíce, nejintenzivněji pak týden před premiérou, která byla v březnu v Jihlavě. Po ní už pak zase skoro ne.

Vede vás někdo nebo se vedete sami?

Vedeme se sami. Poslední slovo mívá obvykle Luboš.

Co nejvíc obdivujete na obdivovaných Vostoch?

Hlavně ty improvizací hry, humor. Oni jsou na jevišti úplně jako doma.

Pracujete nějak na sobě, abyste toho ideálu dosáhli? Mám na mysli semináře, dílny, atp.

Ne, jsme samouci.

Co máte dál v plánu?

Vzhledem k tomu, že dva z nás jdou na vysokou školu a třetí bude maturovat, je naše další zkoušení dost ohroženo. Bojíme se toho, že budeme každé v jiném městě, a tak že budeme zkoušet přes webkameru. Hehehe.

-kač-

Divadlo SemTamFór Slavičín Benátky pod sněhem

Divadlo De Facto Mimo Jihlava Zelené prasátko

SemTamFór Slavičín / Giles Dyrek: Benátky pod sněhem.

Soubor se specializuje především na situační a konverzační komedie a nutno dodat, že je jedním z mála, který to dokáže na velmi dobré úrovni. Inscenace je režijně vybudovaná, herecky vyrovnaná, a všichni evidentně vědí, co mají před sebou a jakými prostředky si s tím poradit. Hrají svižně a rychle, ale zastavují se přesně v okamžicích, kdy je to pro náhlou proměnu situace a vývoj jiným směrem třeba. Stylizace hereckých postav není umělá, ale vychází zevnitř, cítíme nesmírné zaujetí herců a sledujeme jejich vzájemnou souhru. Vše se odehrává ve funkční, esteticky úsporné, kultivované a jednoduché scénografii.

Alena Exnarová (Převzato ze Zpravodaje Divadelního Děje 2009.)

Na Kralickém Sněžníku vzniká pomník Josefa Tejkla

Bude instalován v dubnu 2010. Podle tohoto návrhu bude odlit reliéf z litiny a zasazen do kamene. Na podzim bude v Amatérské scéně vyhlášeno číslo účtu, na které můžete posílat příspěvky. Kdo jste Pepu znali, prosím přispějte.

Petr Haken

Jihlavský soubor De Facto Mimo na Popelce uvedl hru Martina Koláře (volně na motivy knihy Bély Horgase) O zeleném prasátku. Tato nápaditá a jazykově vytříbená předloha pracuje s prostinkým příběhem o prasátku pronásledovaném loupežníky. Příběh je však jen záminkou ke gejzíru zdařilých gagů, slovních hříček, dadaistických vtipů a ironických zcizení (režie opět Martin Kolář). I díky sehranému a energickému hereckému souboru jde o inscenaci vysoké divadelní kvality. Přesto (možná i z důvodu zmíněné ironie a parodičnosti jako základnímu principu) inscenace vzbuzuje dojem, že komunikuje lépe s dospělým než s dětským divákem.

Milan Schejbal
(Převzato z článku Popelka si letos v Rakovníku
užívala dobrého divadla uveřejněného v AS 6/2008.)

Problémový klub Den šestý

Gorila se diví

První část rozpravy byla věnovaná představení Společnost z Veverské Bitýšky. Vladimír Štefko i další lektori hovoří o rozporu mezi textem Rovnerovy hry a jeho inscenací. Soubor vsadil na komediální hru manželského trojúhelníku, použil pro ni nepřilíh originální ring a vše směřoval k tomu, aby se publikum zasmálo. Hra ovšem zdaleka tak vtipná není, zaznívají tam vážné tóny. Podle Jána Zavarského je v textu cosi márquezovského, dávka surreálna, magického realismu. Vše vypadá obyčejně, reálně, ale náhle vstoupí něco nepřírozeného. Soubor ale zlikviduje tajemství, které je ve hře obsaženo. Metafora ringu je v přímém rozporu s její poetikou. I kostýmy působí „posbírané“, nerespektují, že obě hrdinky jsou v zásadě stejné, rovnocenné. Vytvořit civilní kostým je ale vždycky velmi náročné. Podle Petra Christova celá inscenace zachází s textem nekonceptně, proměňuje ho výraznými škrty a ledabyly nakládá s pravidly boxu, který ostatně směřuje k vítězství, zatímco hra končí kompromisem. Jakub Korčák mluví o křečovitém, místy přepjatém až hysterickém herectví. Příčinu vidí ve všeobecném vytváření insce-

nace, bez konkrétního situačního impulsu. Jakmile ale schází adekvátní podnět, člověk ze sebe začne „vytlačovat“ emoci tak, aby se stal zajímavým, aby ukázal, jaký je dobrý herec.

V souvislosti s pražským Zvěstováním Bohunce připomíná moderující Alena Zemančíková předchozí inscenace Divadla Kámen, které byly vždy postaveny na metodě minimalismu. Podle Jakuba Korčáka je zde tato metoda dál precizována. Stálá opakování banalit všedního dne hyperbolizovaná jazykovými klišé se občas dostávají až do kánonické podoby, podobají se minimalistické hudbě. Zdá se ale, že má zvolený princip limitované trvání – po jisté době divák otupí. Téma zahlcení nejrůznějšími klišé je ale krásné, velmi aktuální. Jan Císař hovoří o zvěstování, které je zpravidla spojeno s epifanií (zjevením), tedy o třech zvěstovatelích v rámci minimalistického principu evokujícího např. vizuální umění. Režisér Petr Macháček stále víc odstraňuje z jeviště detaily a smyslové epizody, herectví omezuje na základní znaky. Ve chvílích, kdy se poruší stereotyp, ženy ječí, protože nemají jiný prostředek, jak to vyjádřit. Přicházející gorila ale vnáší do minimalistické struktury absolutně jiný prvek. Možná je to jen nahodilost nebo

pokus o zmatení kritiků, možná nám má říct: podívejte se na to divadlo odjinud. Výkladů gorily se v další debatě objeví ještě několik. Vladimír Štefko hovoří o našem jazyku plném klišé a parazitních slov. Ten je podle něj produktem nedostatku myšlenek, sdělení. Hra podle něj vypovídá o likvidaci a neexistenci skutečných mezilidských vztahů, o tom, jak přestáváme být lidmi. Gorila se pak diví, co je v lidském světě možné. Alena Zemančíková v té souvislosti připomíná postavu Andělky, která jako jediná mluví v celých smysluplných větách. Petr Christov charakterizuje tvorbu souboru jako provokativní svou podstatou, pokládá to ovšem za hodnotu. Následuje debata o principech minimalismu. Ján Zavarský dokládá na příkladech z výtvarného umění, že čeští minimalisté mají potřebu do svých děl vkládat příběh, evropskou situaci, cosi kafkaovského... Zvěstování je narozdíl od loňských Žab právě takovým pokusem o zlidštění minimalismu. Podle názoru z pléna hronovskému představení uškodila změna hudby a jejího stylu kvůli zaskoku za původního klavíristu. Písecké představení bylo poutavější důmyslným proplétáním opakujících se replik s typicky minimalistickou hudební strukturou.

-jah-

dílna
neverbálního
divadla

TIP

lektor: Michal Hecht a Joke Elbers

FAKTA

Účastníci mezinárodního workshopu měli možnost seznámit se se základy klasické i moderní pantomimy, improvizace, akrobacie (technika pádů a soubojů, stojky a salta) a jevištního pohybu vůbec. Společně pracovali na realizaci neverbálního projektu – bylo to původně 7-8 pohádek, z nichž nakonec zbyla tři základní témata. Dílna probíhala v angličtině a do závěrečné prezentace se zapojili všichni.

CO PROZRADILA JOKE

Pantomimická dílna Michala Hechta funguje na JH léta. Vzhledem k tomu, že jde o neverbální umění, lákala už v předchozích letech účastníky z ciziny. Ta letošní ovšem byla trochu jiná – o čemž svědčí i její název. Co je za ním, na to jsem se zeptala Holanďanky Joke Elbers z AITA/IATA.

Vy na mezinárodním workshopu Michala Hechta působíte jako jakýsi dozor. A pokud se nemýlím, jedná se o obnovení jakéhosi staršího projektu...

Je to tak. TIP znamená Divadlo pro mladé. A jeho historie začíná v 70. letech minulého století, kdy AITA/IATA začala pořádat každé léto divadelní dílny pro mladé lidi z celého světa ve věku 16-25 let. Každý se rok se tato dílna pořádala v jiné zemi. Brzy se vžil název TIP (Y se změnilo v I), a už to nebyla jen zkratka, ale symbolizovalo to něco speciálního, zkrátka TIP na dobrou zábavu. V průběhu 70.-80. let byl tento projekt v rozkvětu, poslední se pak konal v Belgii v roce 1992. Pak to nějak vyšumělo, což se občas stává.

Ale vy jste se rozhodli tradici obnovit?

Minulý rok jsme o tom s různými lidmi začali mluvit a došli jsme k tomu, že by bylo zajímavé, abychom se pokusili projekt obno-

vit. Mělo by jít o takovou renesanci. A tak byl vytvořen umělecký výbor a ve spolupráci s CEC AITA/IATA a s hronovským festivalem jsme se rozhodli udělat experiment, zda to ještě bude fungovat. Pracovně tento ročník nazýváme ZERO TIP. Rozhodli jsme se, že to nebudeme omezovat věkem, a tak v této dílně máme na třicet lidí, z nichž nejmladší dívka je 16 let a nejstarší dáma 52 let. Je to osmnáct lidí z evropských zemí (Holandsko, Belgie, Slovinsko, Rakousko, Finsko, Litva) a zbytek jsou Češi. Cílem bylo naučit ty lidi základům nonverbálního divadla, pantomimy a k tomu se ještě přidala např. akrobacie. Vše směřovalo k tomu, aby zkušenosti z tohoto workshopu mohli využít ve své další práci. I když starší samozřejmě vynechávali akrobatická cvičení, všichni se dílny účastnili s velkou vervou a nadšením (na rozdíl od jiných dílen jsme pracovali celé dny – od rána od devíti až do 16 hodin). Takže to bylo pro účastníky hodně náročné, ale všichni jsou, myslím, spokojeni. A závěrečné prezentace se účastní celá skupina.

A co bude dál?

Poté, co dílna skončí, dáme dohromady zprávu o jejím průběhu a rozešleme na národní střediska AITA/IATA. Předpokládáme různé připomínky, možná i kritiku, různé názory. Zároveň se budou hodnotit jednotlivé prvky – samozřejmě finanční náročnost, věkové rozvrstvení účastníků. Na základě toho pak budeme uvažovat, zda půjde jen o jednorázovku nebo budeme pokračovat i další rok (v což doufám). Ale nevím, zda se to povede, protože v době, kdy původní TIP začínal, nebyla nabídka podobných workshopů rozsáhlá. Dnes je to jinak. Mladí lidé si na internetu najdou nabídku spousty podobných akcí. Tak se musíme snažit, aby naše akce byla něčím specifická a tím pádem pro lidi atraktivní.

OHLASY Z DÁLKY I ZBLÍZKA

Dílny se účastní, jak jsem zjistila, mnoho mladých i starších lidí, kteří už v uměleckém světě dosáhli nejrůznějších úspěchů. Jsou mezi nimi studenti divadelních škol, herci a režiséři, tanečnice, kouzelníci. Jejich motivem bylo především rozšířit si umělecké vzdělání a potkat se s novými lidmi.

Meeri Koutaniemi (Finsko)

Jsem moc ráda, že jsem se téhle dílny zúčastnila. Jsem členkou studentského divadla v Helsinkách a tenhle seminář byl pro mě velice podnětný, inspirativní. Jela jsem sem hlavně kvůli pantomimě, ale získala jsem víc. Při té práci totiž byla spousta legrace, všichni byli nadšení a tvořiví. A ještě jedna věc je důležitá – našli jsme tady taky spoustu nových přátel.

Johan Diks (Belgie)

Moc mě baví pracovat s Michalem, vyzkoušel jsem si to už jednou, tři dny v Belgii. Jeho práce je unikátní a určitě bylo hodně těžké spojit tolik různých energií dohromady, vytvořit rovnováhu, aby z toho vzniklo něco smysluplného. Je to pro mě velký posun, získal jsem nové zkušenosti v oblasti pantomimy, ale také v dalších oborech, a doufám, že jsem se zlepšil...

Tin Grabnar (Slovinsko)

Když jsme přijeli na dílnu, nevěděl jsem o pantomimě prakticky nic. Bylo to pro mě takové bláznivé poskakování. Ale zjistil jsem, že když si člověk osvojí určitou techniku a přidá se k tomu kreativita a humor, můžou vznikat úžasné věci.

Lotte von Dam (Holandsko)

Jsem herečka, režisérka na volné noze. A také učím, zabývám se třeba komedií dell'arte. Takže pro tohle všechno byl workshop inspirativní. Bavila mě pantomima, ale akrobacie taky nebyla špatná. Pobyt na takovém mezinárodním kursu má tu výhodu, že se seznámíte i s cizím městem a cizími lidmi, prostě získáte zkušenosti, které se z knížek nevyčtou. Jsme sice hodně velká skupina, ale líbí se mi ta atmosféra.

Eva Kolářová (Česko)

Jsem profesionální tanečnice, působím teď v baletu strassbourgské opery. Myslím si, že pantomima se k tanci velice dobře hodí. Kromě toho bylo pro mě fajn, že jsem se naučila prostřednictvím pantomimy zacházet se svým obličejem.

Barbora Mudrová (Česko)

Já studuju dramatickou konzervatoř, jsem teprve na začátku, takže hledám možnost naučit se další způsoby vyjádření na jevišti. Dělal jsem atletiku, teď se věnuji scénickému tanci, takže mi ani akrobacie nedělala problémy.

-jas-

Co se vám honí hlavou?

Jde to i s prachama.

Upravit můj profil

Datum narození: 8. srpna 2009 ve 02:43h
Vychází: 8. srpna 2009 ve 12:00h

Vydává: Organizační štáb.

Redakce: Zuzana Malá (šéfredaktorka), Jana Soprová, Petra Hanušková, Martina Vannayová, Eva Andělová, Eva Koutová, Jakub Hulák, Kateřina Doležalová, Ivo Mičkal (fotograf), Michal Dřtina (sazba)

Oficiální stránky festivalu: <http://www.mestohronov.cz>
E-mail redakce: zpravodaj.jh@seznam.cz

Tisk: GZH, s.r.o.
Cena: 10,- Kč

Zvláštní znamení:

Neprošlo jazykovou úpravou!!!

Prátelé

Wikov MGI a. s. Hronov- Generální partner
 RWE Transgas, a. s.
 VOTAVA CZ, s. r. o.
 EUROVIA CS, a. s.
 Jiří Grätz - CES-EKO
 STRABAG a. s.
 Saar Gummi Czech, s. r. o.
 Marius Pedersen, a. s. Hradec Králové
 Česká spořitelna a. s.
 Sico Rubena, s. r. o. Velké Poříčí
 GD-Net s. r. o., Náchod
 Vodovody a kanalizace, a. s. Náchod
 Optika Malinský
 ČSOB Náchod
 Vitamín, velkoobchod elektro Hradec Králové
 SOLID CZECH s. r. o. Hradec Králové
 Primátor - Pivovar Náchod, a. s.
 Konica Minolta Business
 Solutions Czech,
 s. r. o. Hradec Králové
 CDS Náchod, s. r. o.
 Český rozhlas Hradec Králové
 Veba, textilní závod, a. s. Broumov
 Pekařství „U zvonu“ Náchod
 EKO Delta s. r. o.
 HAŠPL a. s. Velké Poříčí
 BEZEDOS s. r. o.
 DRANA s. r. o.
 VŠ Mix, s.r.o.

Námluvy

Před představením v hledišti.

ON: Jé, ahoj.
 ONA: Ahoj. My se známe?
 ON: (ukazuje na ní prstem) Klára?
 ONA: (vrtí hlavou) ale na K to je.
 ON: Katka!
 ONA: (pokyvuje a snaží se též hádat) Jakub? Petr?
 Pavel? Zdeněk? (doprovázeno jeho vrtěním hlavy)
 ON: Povídali jsme si před divadlem...
 ONA: ???
 ON: Po Malé mořské víle.
 ONA: Jo, tys chtěl vědět, jak je starý ten Michálek.
 ON: Jo, a jak?
 ONA: Přijď se podívat na diskusní klub.
 ON pokyvuje.
 ONA: Honza!
 ON: Jo, Honza.
 ONA: Ty tu hraješ?
 ON: Jo.
 ONA: Co?
 ON: To uvidíš.
 ONA: Ta role se nejmenuje?
 ON: Ne. Ahoj já už musím...

Cukrárna

První akt
 Dívka 1: Tady je dobrá cukrárna.
 Dívka 2: A levná.
 Dívka 1: O polovinu levnější než v Praze.
 Dívka 2: Hmmmm...
 Druhý akt
 Dívka 1 zírají do prosklené výlohy na zákusky.
 Na druhé straně pultu ji sleduje čtveřice hochů ve stejnokrojích.
 Dívka 1 zabodne prst do skla: Co je tohle?
 Hoši se na sebe bezradně dívají.
 Dívka 1: Tady to s tím hnědým nahoře...
 Jeden z hochů odvázně: To je něco jako štafetka...
 Dívka 1: Aha, tak to nechci. A tohle?
 Jeden z hochů bezmocně: To je takový jako...
 ořechový
 Dívka 1: Já jsem chtěla karamelový. Ráno jste tu měli takový /pohyb rukou/ a nahoře byla čokoláda...
 Jeden z hochů (chápe a s ú častí): To už nemáme.
 Druhý (šplhoun): Karamelový je támhle.
 Dívka 1 s despektem pohlédne na poslední karamelový zákusek: To ne. Možná, že bych si vzala tady to s tím růžovým nahoře.
 Hoch 3: A chcete to tady nebo s sebou?
 Dívka 1: Já bych si to jako vzala do ruky.
 Přichází dívka 2: Prosím jednu kremroli.
 Čtveřice hochů je zmatena a zoufalými očima přejíždí řadu zákusků.
 Dívka 2: No, kremroli.
 Hoši zatápají bezmocným pohledem kolem.
 Dívka 1 pojdající to růžové, druhou rukou naznačí: No, takové to zakroucené a vevnitř bílý.
 Jeden z hochů s úlevou ukáže směrem ke kremroli.
 Obě dívky radostně kývají hlavou.

-jas-

program dnes

sobota 8. srpna 2009

zp 14:30 a 16:30 – Sál Josefa Čapka (55min.)
 Divadlo De Facto Mimo Jihlava
 Zelené prasátko

zp 16:00 a 18:00 – ZŠ (50min.)
 DS Bit Jihlava
 Rubikon

zp 16:00 a 20:15 – Jiráskovo divadlo (75min.)
 Divadlo SemTamFór Slavičín
 Benátky pod sněhem

dp 17:00 – Park A. Jiráska
 Swing Sextet
 (koncert)

zp 18:00 – Sokolovna (160min.)
 Divadlo SoLiTEater Praha
 Svou vlastní ženou

dp 20:00 – Park A. Jiráska
 Jiráskův rap

dp 20:15 – Sál Josefa Čapka
 Černí šviháci Kostelec nad Orlicí (70min.)
 Svět podle Kloboučka

dp 22:00 – Náměstí Čs. Armády
 Slavnostní zakončení 79.JH, ohňostroji

dp - doprovodný program
 zp - základní program

Změna programu vyhrazena!
 V případě nepříznivého počasí
 se doprovodný program v parku ruší!

Vážená redakce!

Ač vás obvykle podporuji a hájím, letos bych ráda vyjádřila zklamání z vaší práce. ANONYMNÍ divácké reflexe postrádají hodnotu, společenská rubrika zastoupená Facelistem s interními vtípky nudí, stejně tak odposlechnuté dialogy o poprsí atd., úvodníky jsou (vesměš!) bezduché, recenze redaktorů (ne ty lektorské!) vyznívají poněkud bezzubě, taktéž „reportáže“ ze seminářů. Chybí nezávislý přístup, odstup. Neb tento můj pocit sdílí širší čtenářská obec, předávám jej dále v naději, že za rok bude lépe.

S pozdravem Kateřina Veselovská

Bude za rok lépe?
80. Jiráskův Hronov: 29.7. – 7.8. 2010!